

LA LLENGUA I LA
CULTURA CATALANES
COM A DRET

Enric Vila Casas

Escriptor

De set en set

Isabel
Llauger

Contra els Drets Humans

La paraula *dret* és emprada en dos sentits. 1. El subjectiu, el que pertany a tota persona tant si és individual com si és col·lectiva (dret a la vida, dret de vot, dret de treball, dret a la llibertat, dret a decidir, dret a pensar, dret a escollir la sol·licitud o la parella)... és a dir drets humans. 2. L'objectiu, el conjunt de regles que s'apliquen a unes societats, les quals han de ser explicitades i observades sota pena d'incórrer en una sanció... és a dir, dret imposat per un poder dominant o polític. Els grecs consideraven que el primer era una llei justa basada en la natura immutable, i el romà Ulpia va definir i concretà la segona en tres principis: *Honestum vivere* –*alternum non ladere*– i *sum quique tribuere*, que eren sempre intocables.

EN SÍNTESI, EL DRET a la vida i a la família, a la cultura, a la paraula, a la residència, a la pau... són drets propis que corresponen a un país civilitzat com es suposa que és Espanya i a més ratificats i avalats per la pertinença a l'elit de l'Unió Europea on conviuen les nacions i estats fins avui (?) més avançats del món, i dic avui amb un afegit interrogatori perquè no és aventurat pensar que malauradament som a la fi d'un cicle en què aquesta afirmació ha estat indiscutible.

ENTRE AQUESTS DRETS, els catalans, membres de la confederació del reialme d'Aragó que comprenia el Principat de Catalunya, el Rosselló, els territoris conquerits de València, les Illes Balears, Sardenya, Sicília, Nàpols i una influència política i feudal sobre les terres pirenaïques del sud de França, tenien i tenim una llengua i una cultura pròpies, reconeguda com a tal en totes les acadèmies i escales lingüístiques del món: el català que es va estendre i era i és utilitzat a Catalunya, el País Valencià, les Illes Balears i a la part de Sardenya al voltant de l'Alguer.

COM A CONCLUSIÓ PODEM AFIRMAR, i jo afirmo, que la cultura i llengua catalanes són uns drets humans que corresponen d'una manera certa i no alienable als habitants de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears... i altres ra-

JORDI SOLER

cons d'Europa. I feta aquesta afirmació, la política dels Borbons, des de Felip V fins a Joan Carles I, la de les dictadores de Primo de Rivera, i del general Franco i, més modernament, des de la transició democràtica, les prohibicions, les persecucions dels partits que han tingut el poder, singularment els socialistes i els populars, i les vergonyoses actuacions actuals a Catalunya, València i Mallorca i les illes me-

La política dels Borbons, Primo de Rivera, Franco i els partits de govern, socialistes i populars, és un delictes contra els drets humans de catalans, aragonesos de la Franja, valencians i balears

nors, constitueixen un perllongat delictes contra els drets humans de catalans, aragonesos de la Franja, valencians i balears del qual són responsables els seus actors protagonistes, tots pertanyents al *Partido Popular* (PP) d'Espanya: Mariano Rajoy, president de govern del PP; Juan Ignacio Wert, ministre d'Educació del PP; Alberto Frabra, president autonòmic de la Comunitat Valenciana del PP; José Ramón Bauzá, president de l'autonomia de les Illes Balears del PP.

I, SEGUR DE LA MEVA AFIRMACIÓ, jo incito, demano i requereixo, a les institucions, partits, i entitats polítiques i jurídiques pertinents de l'Estat espanyol i de tot el món, perquè es tracta d'una actuació delictiva que pretén l'empobriment cultural d'una part d'Europa i del món, que prenguin la decisió d'interposar una demanda, querrela o una actuació consistent davant dels Tribunals de l'Haia, Estrasburg i l'ONU, contra les persones assenyalades pel delictes d'atac als drets humans de les persones de parla i cultura catalana, des de 1714 fins avui.

Jo no la marcaré

Buff... Ara que per fi ha arribat aquesta canícula tan esperada (què volen que els digui, a mi m'agrada molt més passar calor que fred) ens trobem de ple amb la meravellosa obligació de fer la declaració de la renda. Com a persones d'ordre que som, qui més qui menys, treballa fent quadrar les factures emeses, les rebudes, els IRPF i l'IVA suportat, repercutit i aportat que hem anat declarant. Amb atenció i paciència comprovem que les informacions fiscals que té l'Estat són les mateixes que ens consten a nosaltres i, sobretot, busquem que no es pugui tenir la sensació que ens deixem alguna cosa desendregada... perquè, ja ho sabem... estem tots retratats per davant i per darrere i, deixant a part filies i fòbies secretes, personals i intransferibles, "ells" ho saben tot. Absolutament tot. Tenen un coneixement amplíssim del que fem, hem fet, tenim o hem tingut. I tot i que pugui semblar que hi ha gent a la qual no se l'enxampa mai... no ens enganyem, més tard o més aviat el murri haurà de passar per l'adreçador.

La veritat és que jo sempre he pensat que, per defensar l'estat del benestar d'un país desenvolupat i civilitzat que ens beneficia a tots, cal rascar-se la butxaca i fer la contribució que toqui... Aquestes són les normes de joc. ¿Que ens toca la pera? Probablement... Sobretot quan veiem que els nostres impostos s'adjudiquen o col·loquen seguint una prioritat que, com a mínim, ens sembla dubtosa.

Però com sempre, en la carrera per captar recursos d'allà on es pugui, en aquest estat laic i aconfessional alguns ho fan millor que altres. Dimarts passat, amb una campanya publicitària de sensibilització i de màrqueting agressiva (per incisiva), gastant-se un munt de diners amb un encartament a diaris d'àmbit estatal de propaganda directa i alligant els seus parroquians o simpatitzants que marquin la casella precisa, l'Església va tornar a guanyar per golejada. Sempre, des de temps immemorials, n'han estat uns mestres. També aquest any fent un exercici estudiatíssim de missatges i arengues per tal que els seus feligresos no pequin ni s'equivoquin amb la creu.

EN
SÍSIF

Jordi
Soler

